

DE THUISHAVEN • 2

VANNESSA THUYNS

*Op weg naar
de waarheid*

ROMAN

Voor een toekomst
moet je eerst het
verleden onder de
loep nemen. Twee
jonge vrouwen vinden
meer dan verwacht.

Op weg naar de waarheid

Vannessa Thuyns

Op weg naar de waarheid

Thuishaven-serie deel 2

Uitgeverij VBKLab
VBKMedia B.V. / Utrecht
ISBN ebook 978 90 325 2072 4
ISBN audiobook 978 90 325 2073 1
ISBN paperback 978 90 325 2090 8
NUR 340 / 301
© 2024 Vannessa Thuyns
Omslagontwerp Bij Barbara
Zetwerk Crius Group Hulshout

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij VBKLab vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

You can be tamed a little, but never let anyone break your spirit.

– Janelle Ann Kidman

Voorwoord

Wat ontzettend leuk dat je aan mijn boek begint! Voor de oplettende lezers is het wellicht overbodig, maar voor de zekerheid toch even een waarschuwing: *Op weg naar de waarheid* is het tweede deel van de Thuishaven-serie. Om het verhaal goed te volgen, verwijzingen te begrijpen en er dus optimaal van te genieten, is het wel zo handig om eerst deel 1, *Thuis in het onbekende*, te lezen. Maar geloof me, dat is absoluut geen straf!

Op naar een heerlijke portie feelgood en romantiek. Ik wens je heel veel plezier met lezen!

Liefs,
Vannessa

Wat voorafging...

1950 – Alexandra Howard

De komst van een aangespoelde man, die verward is en aan geheugenverlies lijdt, verstoort de rust in het Engelse kustplaatsje Paddlestone. De familie Howard neemt hem onder hun hoede en noemt hem James. Alleen burgemeester Alexandra Howard, de dochter van de familie, is kritisch. Ze ziet hoe James de dorpingen met zijn charme betovert, inclusief haar ouders, die nog steeds kapot zijn van de dood van hun zoon William.

Alexandra's jeugdliefde Thomas Hemingway waarschuwt haar voor James en beweert dat hij niet te vertrouwen is. Wanneer Alexandra de ware identiteit van de drenkeling ontdekt, staat ze voor een dilemma. Ze kan hem helpen zijn thuis in Nederland te vinden, maar dat zou betekenen dat ze hem moet laten gaan. Dat zou wederom een groot verlies zijn voor Paddlestone. Onbewust vervult James de rol van de verloren zonen die in de Tweede Wereldoorlog zijn gesneuveld. Alexandra worstelt met haar verliefde gevoelens voor James en ondertussen vecht ze voor de toekomst van Paddlestone: het graafschap West-Sussex wil het dorp omtoveren tot een toeristische trekpleister. Een taak die uiteindelijk onmogelijk blijkt te zijn.

Onder druk van haar moeder verzwijgt ze het nieuws dat James' familie naar hem op zoek is. James is woest als hij erachter komt, maar blijkt zelf ook niet eerlijk te zijn geweest. Hij heeft al die tijd geweten wie hij was.

Na het vertrek van James, die Vincent Beeckmans blijkt te heten,

maakt Alexandra voorzichtig nieuwe toekomstplannen in Londen met Thomas, haar eeuwige aanbieder. Maar als ze een liefdesbrief van Vincent ontvangt waarin hij haar uitnodigt op het landgoed van zijn familie in Nederland, komt ze voor een onmogelijke keuze te staan. Haar ouders en vriendin Daisy zeggen dat ze moet kiezen voor het avontuur. Alexandra is benieuwd naar het echte verhaal van Vincent, maar twijfelt. Gaat ze haar hart volgen of kiezen voor een bekend bestaan?

2001 - Penny Evans

De Britse Penny Evans krijgt de kans van haar leven: een droombaan in het Museum of Modern Art in New York City. Drie maanden lang zal ze in de bruisende metropool wonen en werken aan een expositie over het leven in New York na de aanslagen van 11 september. Bij aankomst blijkt het appartement dat voor haar was gehuurd niet beschikbaar. Het is Thanksgiving, alle hotels zijn volgeboekt, en Penny belandt in paniek in een café.

Daar ontmoet ze Elliott Beekmans, een typische advocaat: sluw, energiek, bot, onvoorspelbaar en zeer charmant. Hij biedt Penny spontaan een logeerplek aan in zijn luxe appartement. Aanvankelijk vindt ze hem te dwingend, maar wanhopig door de uitzichtloze situatie accepteert ze zijn hulp, wel op haar eigen voorwaarden.

Penny houdt van Elliotts directheid en spontaniteit; ze vindt hem verfrissend en heel anders dan de Engelse mannen die ze gewend is. Dit is het begin van een stormachtige liefdesrelatie tussen twee totaal verschillende mensen.

Al gauw leert ze Elliott beter kennen. Ze confronteert hem met zijn alcoholgebruik, nachtmerries en slaappillenverslaving. Elliott wuift haar zorgen weg, maar er blijkt meer te zijn dan hij laat zien. Hij verloor zijn beste vriend Steve tijdens de aanslagen op 9/11 en kampt

met frustraties over zijn jeugd. Als zoon van Alexandra en Vincent Beeckmans heeft Elliott moeite om zijn kwetsbare kant te tonen. Hij praat nauwelijks over zijn emoties.

Wanneer Penny een voedselvergiftiging oploopt, zorgt Elliott met liefde voor haar. Ze ervaart ook die kant van hem: zacht en openhartig. Maar na de zoveelste ruzie pakt Penny haar koffers. Ze heeft behoefte aan afstand, aangezien ze al vanaf dag één samenwonen.

Kort daarna ervaart Penny duizeligheid en misselijkheid. Ze denkt dat het door de stress op haar werk komt. Maar wanneer ze een zwangerschapstest doet, blijkt deze positief te zijn. De anticonceptiepil heeft blijkbaar niet gewerkt tijdens de dagen van haar voedselvergiftiging. Ze is in shock en weet niet wat ze moet doen. Elliotts stiefzusje Beth moedigt Penny aan om Elliott nog een kans te geven. Penny heeft haar twijfels. 'Ik ben niet naar New York gekomen om een gecompliceerde relatie te beginnen met een Amerikaan met onverwerkte trauma's.' Penny en Elliott staan voor een grote uitdaging. Zal hun stormachtige relatie de druk van een onverwachte zwangerschap aankunnen?

Proloog

Alexandra

28 juni 2002

New York City

‘Alexandra, als je terugkijkt, wat had je anders willen doen?’

‘Het heeft geen zin om met spijt op beslissingen terug te kijken. De dingen gebeuren zoals ze gebeuren, en ik ben ervan overtuigd dat ik destijds heb gedaan wat toen het beste leek.’

Dokter Mitchells legt haar pen neer en klapt haar notitieboek dicht. ‘Dat geloof ik ook, maar probeer toch eens antwoord te geven op mijn vraag.’

‘Maar dat is mijn antwoord,’ zeg ik resoluut.

‘Mam, nou niet zo eigenwijs doen!’ Elliott staat hoofdschuddend op en stapt met grote passen naar de waterkoeler.

Ik kijk toe terwijl hij met een geïrriteerde blik een bekertje uit de automaat haalt. Mijn ogen glijden terug naar dokter Mitchells, die me nog steeds met een glimlach op haar gezicht aankijkt.

‘Je reactie past precies bij je karakteromschrijving: problemen oplossen, niet zeuren, en altijd optimistisch blijven. Ik wil dat je diep in je hart kijkt. Dat je de moed vindt om te zeggen wat je echt voelt. Wees eerlijk en oprecht. En neem de tijd die je nodig hebt.’

Ik pak het bekertje water dat Elliott naast me op de bijzettafel heeft gezet en neem een paar verkoelende slokjes. Het helpt me iets te ontspannen. ‘Eigenlijk zijn er twee dingen die ik anders had

willen doen,' zeg ik met enige aarzeling.

Dokter Mitchells knikt bemoedigend. 'Ga je gang, vertel het maar.'

Met een diepe zucht haal ik adem: 'Het eerste gaat over Thomas.'

'Voor alle duidelijkheid, we hebben het nu niet over de biologische vader van Elliott, toch?'

'Nee,' zeg ik, 'Vincent is de vader van Elliott.'

'Prima, ga door.' Dokter Mitchells leunt achterover.

'Ik besef nu meer dan ooit dat ik Thomas... Hoe zeg je dat? Dat ik hem altijd heb laten bungelen? Nee, ik bedoel... voor lief heb genomen. Ik had veel eerder moeten zien dat hij alles voor me over had. Thomas heeft altijd onvoorwaardelijk van me gehouden, en ik heb hem enorm tekortgedaan.'

'Mooi gezegd, Alexandra. En wat was dat andere waar je aan dacht?'

'Eh... Ja... ' mompel ik. Van de zenuwen beginnen mijn handen te trillen. Haastig zet ik het bekertje terug op tafel.

Elliott legt zijn hand op mijn onderarm. 'Mam, het is oké.'

'Nogmaals, neem je tijd,' zegt de arts.

'De andere kwestie draait om Elliott. Om jou,' zeg ik terwijl ik mijn lieve zoon even aankijk. Hij luistert aandachtig. 'Hij was het luidste kind, maar ook het meest gevoelige. Elliott heeft enorm veel last gehad van zijn vaders plotselinge vertrek, hij heeft dat als een harde afwijzing ervaren. In plaats van Elliott te confronteren met zijn pijn, te luisteren naar zijn frustraties of de redenen voor zijn gedrag te bespreken, koos ik ervoor om zijn leven zo aangenaam mogelijk te maken. Ik vervulde de rol van de vrolijke, zelfstandige moeder: actief op school, met een eigen carrière en inkomen, en zo veel mogelijk klaarstaan met kopjes thee en chocolade. Mijn overtuiging was dat als Elliott omringd zou zijn door fijne vrienden, zijn Harvard-diploma zou behalen en leuke dingen zou doen, zijn problemen vanzelf zouden verdwijnen. Ik had beter moeten weten, zijn vader was dat immers ook niet gelukt.' Ik draai me naar hem toe en pak zijn hand vast. 'Ik had het jou en mezelf een stuk eenvoudiger kunnen maken als ik de confrontatie wel was

aangegaan. Ik dacht dat al het plezier de problemen kon overstijgen.
Het spijt me, schat, het werkte niet.'

Met tranen in zijn ogen staart Elliott me aan. Hij zucht diep en
fluistert met gebroken stem: 'Dank je wel, mama.'

Hoofdstuk 1

Alexandra

Augustus 1950

Nederland

‘Thank you for flying Lockheed. Wij wensen u een aangenaam verblijf in Nederland toe.’ De goedlachse stewardess trekt haar lichtbruine colbertje recht en gebaart naar de trap.

Een verkoelend briesje strijkt langs mijn hals en zodra ik uit het vliegtuig stap, word ik begroet door de stralende Nederlandse zon die fel in mijn gezicht schijnt. Het is de zon van een zomer die in volle glorie is. Omdat ik halverwege de smalle trap moet wachten op een bejaard stel dat zich langzaam naar beneden manoeuvreert, knijp ik mijn ogen samen om beter rond te kunnen kijken. Een meter of vijftig van ons vandaan staan twee bussen en een aantal auto’s netjes naast elkaar geparkeerd. Al vanuit het vliegtuigraampje scande ik de voertuigen, maar er zijn meerdere personenwagens van het type Mercedes Benz cabrio waar Vincent het over had aan de telefoon. Waar zou hij staan? Zou hij mij al wel gezien hebben? Bij die gedachte slaan mijn zenuwen op hol.

Er verzamelen zich steeds meer mensen achter het hek, maar er is maar één Vincent. Hij leunt tegen een grijsblauwe auto en zegt iets tegen een kleine man met een chauffeurspet op.

Ik keek mijn dorpsgenoten vreemd aan toen ze vroegen of ik zenuwachtig was om Vincent na twee maanden weer te zien. ‘Waarom

zou ik nerveus moeten zijn?’ zei ik gelaten. ‘Onze afspraak is duidelijk: ik ga hem een week bezoeken en we zien vanzelf hoe dat ons afgaat. Er is geen enkele druk.’

Natuurlijk sta ik nog steeds voor de volle honderd procent achter mijn opmerking, maar nu ik nog maar twintig meter van hem ben verwijderd, is mijn stoere houding ver te zoeken. Mijn keel is nagevoel droog en ik voel de spanning tintelen in mijn vingertoppen.

Zodra Vincent me opmerkt, gaat hij rechtop staan en steekt hij lachend zijn hand op. Bij die aanblik juicht mijn hart en wordt mijn loopspas gehaaster.

Mijn lieve vriendin Daisy schetste me twee scenario's: 'Of hij grijpt je stevig vast en zoent je net zo hartstochtelijk als Clark Gable deed in *Gone with the Wind*. Of... hij zal je kussen als een gentleman, voorzichtig en teder. Precies zoals Cary Grant deed bij Ingrid Bergman in *Notorious*.'

Beide scenario's klonken niet slecht, maar wanneer Vincent en ik eindelijk aan dezelfde kant van het hek staan, kiezen we duidelijk voor een derde scenario. Geen omhelzing, geen kus of een andere vorm van genegenheid. We staren naar elkaar alsof we bang zijn iets verkeerd te zeggen. Hij draagt een nette, donkergrijze pantalon met een lichtblauwe blouse waarvan de mouwen zijn opgerold. Zijn schoenen glimmen. Hoewel zijn blonde haren korter zijn geknipt en perfect in model zitten, heeft hij gelukkig nog steeds die nonchalante uitstraling.

'Hoe was je vlucht?' vraagt hij met enige afstand.

'Eh... ja... indrukwekkend. Ik had alleen niet zo'n klein vliegtuig verwacht.'

Hij draait zich naar de chauffeur toe. 'Harold, dit is miss Howard, kun je haar bagage ophalen?'

'Of course, right back with your... Yes, eh... I get your personal belongings.' De chauffeur maakt een hoffelijke buiging en loopt meteen door naar de bagagekar. Die buiging is naar mijn mening wat over-

dreven, maar ik waardeer het zeer dat hij zo goed mogelijk Engels probeert te praten.

Vincent doet een stap dichterbij en bestudeert me met een glimlach. 'Ik ben blij dat je gekomen bent.'

'Ik ook,' verzucht ik en hopelijk vinden mijn knikkende knieën ook snel weer hun rust. Ik kijk kort naar de chauffeur, die druk bezig is met het lezen van alle labels uit de bagagekar. 'Ik had hem moeten zeggen dat ik maar één donkerblauwe koffer heb. Waarschijnlijk de kleinste van allemaal.'

'Hij redt zich wel,' zegt Vincent zachtjes, waarna hij mijn handen vastpakt. 'Je trilt.'

'Ik ben wat nerveus.'

'O ja? Ik denk ik ook, ik heb al twee nachten niet geslapen.'

'Echt?' Ik laat mijn handen om zijn middel rusten wanneer hij me langzaam naar zich toe trekt.

Lachend slaat hij zijn armen om me heen. Zijn diepe, warme stem, zijn geur, het veilige gevoel dat hij me geeft. Pas nu merk ik hoe erg ik hem gemist heb en ik word overspoeld door... Wat zou het zijn? Een enorme golf van geluk?

We laten elkaar pas weer los als de chauffeur een discreet kuchje geeft om zijn aanwezigheid kenbaar te maken. 'Klopt het dat deze koffer uw enige bagage is, miss Howard?'

'Dat klopt en noemt u me alstublieft Alexandra.'

Hij knikt, maar ik kan aan zijn verlegen blik zien dat hij het maar een ongepast voorstel vindt.

'Neemt u plaats.'

Zodra we op de beige leren achterbank zitten, zoeken Vincent en ik meteen elkaars hand op en lachen we om mijn pogingen om de naam van het vliegveld goed uit te spreken.

Terwijl Harold over de autoweg scheurt, kijk ik mijn ogen uit. 'Mijn vader zei al dat Nederland uit vlakke landbouwgrond bestaat en weinig heuvels heeft.'

‘We hebben veel meer dan koeien en akkers hoor,’ lacht hij. ‘Wacht maar tot je de zee ziet en vergeet Amsterdam niet met al zijn charme en bezienswaardigheden.’

‘Ik kan niet wachten om het allemaal te zien. Mijn vader is trouwens begonnen met het nabouwen van Amsterdam. Hij vroeg me alle details goed in me op te nemen.’

‘Dat komt allemaal goed,’ zegt hij terwijl hij in mijn hand knijpt.

Amsterdam lijkt me mooi, maar eerlijk gezegd ben ik nog wel het meest benieuwd naar alles wat met Vincent te maken heeft. Nieuwsgierig als ik ben, vroeg ik hem meerdere malen tijdens een van onze telefoongesprekken naar wat hij heeft meegemaakt, maar hij wilde per se wachten tot ik hier was.

‘Ben je soms bang dat ik niet meer naar je toe wil komen als ik je verleden ken?’ zei ik om hem een beetje op stang te jagen. Vervolgens verkondigde hij met een lach dat ik eens moest leren wat geduldiger te zijn.

We rijden door Haarlem en volgen de borden richting Bloemendaal aan Zee. Met een zeker gevoel van avontuur rijden we een laan in met aan weerszijden indrukwekkende huizen met bloeiende tuinen en ik ben benieuwd waar die ons naartoe zal leiden. Tot nu toe is het prachtig.

‘We zijn er bijna. Gaat het wel?’ vraagt hij.

‘Ja, waarom vraag je dat?’

‘Je bent ineens heel stil.’

‘Het gaat goed,’ zeg ik. Wanneer ik mijn hoofd op zijn schouder leg, voel ik kort de zachte druk van zijn lippen op mijn slaap. Ik verlang naar veel meer aanraking, maar snap ook wel dat Vincent in het bijzijn van zijn chauffeur de houding aan moet nemen die past bij een heer.

We rijden een laantje in en het lijkt alsof we midden in het bos terecht zijn gekomen. Na een meter of vijftig stoppen we voor een stalen hek en stapt Harold uit om het te openen.

‘Welkom op landgoed Duynhof,’ zegt Vincent.

Ik ga automatisch rechtop zitten zodra we weer rijden. Achter de bomen doemt een kolossaal wit huis op. ‘Ben je hier opgegroeid? Het is prachtig, hoe oud is het?’

‘Het is gebouwd in 1810 en compleet gerestaureerd.’

‘Wat een bijzondere plek.’ Ik knoop mijn sjaaltje strakker om mijn nek.

‘Het aardige van zo'n heuvelhuis is dat je altijd een paar ingangen hebt. Toen ik een puber was, ging ik er stiekem opuit en koos ik bij terugkomst altijd de deur waar geen licht brandde.’

Terwijl we over het grindpad rijden, bewonder ik het statige huis dat lijkt op de kleine versie van het *Household Cavalry Museum* in Londen. Het enige wat mist zijn de torens en de wapperende Britse vlaggen. Er is niemand te zien, maar de gedachte aan zijn broer Marius, die misschien wel binnen is, maakt me zenuwachtig. Tijdens onze eerste ontmoeting in Paddlestone kon hij mijn bloed wel drinken. Wat als hij me nog steeds kwalijk neemt dat ik de familie Beeckmans bewust heb weggehouden van Vincent?

Ik pak Harolds hand vast als ik uit de auto stap en lach vriendelijk naar twee vrouwen die nog net niet de voordeur uit stormen. Ze dragen hetzelfde crèmekleurige schort en grijze uniform. De dames hebben lang zwart haar en prachtige amandelvormige ogen. Het kan niet anders dan dat dit moeder en dochter zijn.

Vincent slaat de autodeur dicht en zegt: ‘Alex, dit zijn Peggy en Maureen, Harolds vrouw en dochter. Ze zijn naar Nederland gekomen vanuit Nederlands-Indië en werken sinds anderhalf jaar voor mijn ouders.’

‘Hallo, leuk jullie te ontmoeten. Ik ben Alexandra.’

Met een schuchtere glimlach buigen ze, net als Harold, alsof ik koninklijk bezoek ben.

‘Excuses, ze spreken nauwelijks Engels,’ verontschuldigt Harold zich en hij verzoekt zijn dochter de deur open te houden als hij met mijn koffer de trap op loopt.

De hal heeft hoge sierlijke plafonds en er staat een mahoniehouten hoge kast waarop een aantal vazen staan. Zo aan de vloeiende patronen op het porselein te zien moeten die uit een Oosters land komen. Door de deftige inrichting van de hal heb ik direct het gevoel dat ik er veel te simpel uitzie in mijn blauw-witte polkadotjurk.

‘Hoeveel kamers heeft dit huis wel niet,’ vraag ik. Peggy wijst naar mijn vest, dat ik haar aangeef.

‘Dat valt wel mee,’ zegt Vincent. ‘Het lijkt van buiten groter dan het is.’

‘Mevrouw en meneer Beeckmans verwachten jullie in de salon voor een aperitief,’ deelt Harold mee.

Vincent wijst naar mijn koffer die naast de brede trap staat. ‘Geef ons een momentje. Laten we miss Howard eerst installeren.’

‘Maar ik heb orders gekregen om jullie meteen -’

‘Toch doen we het zo,’ onderbreekt Vincent hem op een vriendelijke, maar ietwat dwingende toon.

‘Uiteraard en excuses.’ Harold stuift op de koffer af en gaat ons voor de trap op. ‘We gaan naar de linkervleugel.’

Ik bekijk de kroonluchter met zijn glinsterende kristallen. Het is het absolute hoogtepunt van de hal. Bovenaan de trap tuur ik door de donkere gang nieuwsgierig naar de rechtervleugel.

‘Daar slapen mijn ouders en heeft mijn moeder haar naaikamer. De andere kamers zijn logeerkamers of worden gebruikt voor opslag,’ licht Vincent ongevraagd toe. Hij heeft een twinkeling in zijn ogen. ‘Dat wilde je toch weten?’

‘Ja, misschien,’ antwoord ik en ik volg de butler met een ingehouden lach.

Het linkergedeelte van het huis bestaat uit een vijftal kamers waarvan alle deuren gesloten zijn. De gang eindigt in een klein trapje dat toegang geeft tot een volgende deur. Harold haalt een sleutel uit zijn zak en laat die in de deur zitten als hij naar binnen loopt. ‘Miss Howard, dit is de mooiste gastenkamer met het beste uitzicht. Bij helder

weer kunt u de Noordzee zien.' Hij plaatst de koffer naast het bed en trekt de gordijnen recht. Ze hebben een bloemenprint die perfect matcht met de beddensprei.

Ik loop meteen naar het raam. 'Prachtig, ik hoop de zee zo snel mogelijk van dichtbij te zien.'

'De badkamer op de gang is voor uw eigen gebruik. Zeep en handdoeken liggen op uw nachtkastje. Maureen kan u straks helpen met het uitpakken van uw koffer. Kan ik nog iets voor u betekenen? Anders ga ik Peggy en Maureen helpen in de keuken.'

'Die koffer kan ik zelf; ik heb niet veel mee.'

'Prima en komt u alstublieft snel naar de salon?'

Vincent negeert zijn vraag, maar Harolds onrust neemt toe. Als ik zijn handen zie friemelen aan zijn mouwen zeg ik: 'We komen er zo aan!'

Ik observeer het grootste raam en duw ertegenaan. 'Hoe krijg ik die open? Het lijkt vast te zitten.'

Vincent gaat naast me staan en trekt een stalen pin uit het slot. 'Dit klepje doe je eerst omhoog en dan kun je het raam openduwen.'

'Dank je.' Ik leun naar voren, zet mijn handen op de vensterbank en adem de frisse lucht in. 'Wat een uitzicht.'

Hij schuift een vaas met verse bloemen opzij en gaat op de rand van de vensterbank zitten.

Ik kijk hem steels aan en teken met mijn vingertop kleine patronen op zijn handpalm. 'Heb ik goed begrepen dat jij hier niet slaapt?'

'Mijn ouders zijn conservatief.'

'En jij een stuk minder, kan ik me nog herinneren.' Als hij mijn vingers tussen de zijne laat glijden, geniet ik meteen van de warmte en de intimiteit.

'Maar ik heb hun opvoeding genoten, dus...'. Als hij de twijfel in mijn ogen ziet, schiet hij in de lach. 'Denk je werkelijk dat ik vanacht één oog dicht zou kunnen doen, wetende dat jij in de kamer tegenover me ligt?'

‘En slaap is o zo belangrijk,’ zeg ik met een dramatische zucht en ik knoop mijn sjaaltje los.

‘Jij mag het zeggen.’

‘Wat ben je toch een gentleman.’ Ik aai hem over zijn wang. ‘Ik ben er maar een week én ik kan me herinneren dat het fijn was om samen te slapen.’

‘Alleen maar slapen? Had ik al gezegd dat ik blij ben dat je bent gekomen?’ Hij slaat zijn armen om me heen en eindelijk, na al die tijd, raken onze lippen elkaar weer. Het is absoluut een kus zoals in de film, maar ik zou even niet weten welke. We zoenen elkaar gretig alsof we de afgelopen twee maanden in één keer willen inhalen.

Wanneer hij zich van de vensterbank laat glijden, drukt hij me stevig tegen zich aan. Al zoenend schuifelen we richting het bed. Een rilling van opwinding gaat door me heen als ik de kracht van zijn lichaam voel, dat sterke lijf dat ik zo gemist heb. Terwijl zijn handen onder mijn jurk verdwijnen, geeft hij me kleine kusjes in mijn hals, zijn ademhaling voelt warm en tintelend op mijn huid. Ik kantel mijn hoofd en kreun als zijn mond langzaam naar mijn borsten zakt. Hij gromt lichtjes als ik zijn blouse hardhandig uit zijn broek trek. Als ik mijn ogen open denk ik een schaduw op de muur te zien. De deur staat op een kier en dat is niet handig met al het huishoudelijk personeel dat hier rondloopt. Wanneer Vincents handen mijn heupen en billen verkennen, probeer ik een volgende kreun te onderdrukken terwijl ik mijn blik op de deur hou. Ineens zie ik toch echt iets bewegen. ‘Wacht even,’ zeg ik met een licht versnelde ademhaling. ‘Er staat iemand.’

‘Er is niets. Dit huis kraakt gewoon.’ Vincent begraaft zijn gezicht weer in mijn hals.

‘Nee, stop, ik zag wat.’

Hij trekt een wenkbrauw op en roept iets in zijn eigen taal richting de deur: ‘Staat er soms iemand op de gang?’

‘Ja, meneer.’

‘Ik zei het toch,’ zeg ik en ik rol onder hem vandaan.

Met tegenzin staat hij ook op en stopt zijn blouse terug in zijn broek. 'Ben jij dat Maureen?'

'Ja, meneer.'

Ik trek mijn jurk recht en loop naar de deur. Waarom zit deze meid ons te bespieden? Ze is toch geen klein kind meer. Hoe oud zou ze zijn, een jaar of negentien, misschien twintig? Met een enigszins boos gevoel trek ik de deur open. Mijn frons zwakt meteen af wanneer ik in haar grote, angstige, pikzwarte ogen kijk. Haar blik smeekt om begrip.

'Het spijt me, miss Howard,' zegt ze in zeer gebrekkig Engels, waarna ze naar Vincent kijkt om verder te gaan in het Nederlands: 'Mijn vader zegt dat ik de koffer van miss Howard moet uitpakken en ik verzoek jullie zo snel mogelijk naar de salon te komen.'

Vincent zucht geërgerd uit. 'Maureen, ik heb je vader toch echt duidelijk gezegd da-'

'Alstublieft!' onderbreekt ze hem en ze laat mij een kom-nou-maar-mee-gebaar zien.

'Het is al goed,' zeg ik. 'Vincent, je ouders zullen zich inmiddels ook afvragen waar we blijven. Laten we gaan.'

Er verschijnt een blik van pure opluchting op haar gezicht en ze bedankt me wel tien keer met: '*Thank you, miss.*'

Als ik aanstalten maak om de slaapkamer te verlaten, houdt Maureen me tegen. Haar blik is gefixeerd op mijn haar, ze kijkt alsof mijn kapsel in vlammen is opgegaan. Ik probeer het zelf te fatsoeneren, maar ze grijpt al snel in en schuift twee loshangende pinnetjes weer netjes terug. Als ik haar bedank, maakt ze weer zo'n overdreven beleefde buiging en haast ze zich naar de trap.

Ik draai me om naar Vincent en vouw zijn kraag recht. 'Nou, de orde is een soort van hersteld. We kunnen gaan.'

'Je rode wangen en die wellustige blik in je ogen kun je moeilijk wegmoffelen hoor,' lacht hij.

'Nee toch?' Ik leg mijn handen op mijn warme wangen.

Hij trekt zijn jasje aan en bekijkt me vol verlangen. 'Je bent prachtig.'

‘O wacht, ik heb een doos Finkle-bonbons meegenomen voor je ouders. Met de groeten van Fiona.’ Ik ren naar mijn koffer en vis de doos onder mijn kleding vandaan. Hopelijk hebben de bonbons het gered met deze zomerse temperaturen.

Hoofdstuk 2

Wanneer we beneden zijn, wordt Maureen door haar vader naar de keuken gesommeerd en lopen wij door naar het woongedeelte. Naast een zwarte vleugel, een drankkast, een gesloten secretaire en een gigantische tropische plant staat er niets.

‘Ik denk dat ze in de achterkamer zitten.’ Vincent opent de schuifdeuren van de kamer en suite en pakt mijn hand vast.

Er staan twee groene bankjes en een bruine fauteuil die maar de helft van een enorm Perzisch tapijt innemen. Ik werp nog snel een blik over mijn schouder; die schuifdeuren zijn een werkelijke blikvanger met dat kleurrijke glas in lood. Naast een van de drie hoge ramen staat een vrouw met haar rug naar ons toe. Haar lange kokerrok en witte blouse zien er kostbaar uit en de manier waarop ze haar zilverkleurige sigarettenpijpje vasthoudt is een en al elegantie.

‘Moeder, mag ik je voorstellen aan Alexandra Howard. Alex, dit is Iris Beeckmans.’

Ze draait zich langzaam om en meteen kan ik zien van wie Vincent die felblauwe ogen heeft. Alleen zijn Vincents ogen dromerig en zacht, die van zijn moeder zijn alert en kritisch. Ze draagt haar halflange haar in een glanzende krul, alsof ze zojuist een bezoek aan de salon heeft gebracht. Een glimlach krult om haar lippen, maar die is eerder zuinig dan warm. Haar blik is strak en glijdt subtiel over mijn kleding. Het lijkt alsof haar eerste indruk van mij al haar vooroordelen bevestigt.

‘Wat fijn u te ontmoeten, mevrouw Beeckmans.’ Zelfs zonder dat ze iets zegt, weet ik door haar blik dat ik haar achternaam compleet verkeerd uitspreek. En ik had nog zo geoefend.

‘Insgelijks, miss Howard.’ Iris Beeckmans beweegt zich met koninklijke allure en geeft me zo’n typisch slap handje.

‘Noemt u mij alstublieft Alexandra.’

‘Zoals je wilt.’

‘Is vader er niet?’ vraagt Vincent.

Zijn moeder trekt haar wenkbrauwen op en praat terug in het Nederlands: ‘We zien je vader bij het diner. Hij heeft gewacht, maar jullie hadden blijkbaar geen haast ons te begroeten. Je weet hoe druk hij het heeft. Dat toont niet veel respect. Van jullie beiden niet.’

Vincent frons en legt zijn hand op mijn rug. Ik heb geen idee wat moeder Beeckmans zegt, maar door zijn gedrag heb ik het gevoel dat hij me wil beschermen.

‘Mijn vader komt er zo aan,’ verduidelijkt hij kort en krachtig.

Harold en Peggy lopen de kamer binnen en zetten trots twee schalen met hors-d’oeuvres op de salontafel. Een mengelmoesje van kaasblokjes, schijfjes bloedworst, gevulde eieren en ronde toastjes met zalmeitjes.

Harold vouwt zijn handen samen. ‘Miss Howard, wat wilt u drinken?’

Ik neem plaats op een van de banken. ‘Eh... wat water of...’

‘We hebben ook gin, Alex,’ glimlacht Vincent plagerig terwijl hij naast me gaat zitten.

‘Die kan nooit zo goed zijn als die van meneer Richardson. Een glas witte wijn alsjeblieft, Harold.’

‘De chardonnay, mevrouw?’ vraagt Harold aan Iris terwijl ik toch degene was die om de wijn had gevraagd.

‘Ja, en zet meteen een extra fles koud, want die zullen we ook bij het diner drinken.’

‘Natuurlijk, mevrouw.’

Wanneer Harold en Peggy weg zijn valt er een stilte. Een ongemakkelijke stilte.

‘O, dit is voor u. Een aardigheidje uit Engeland.’ Ik houd de doos

Finkle-bonbons met de sierlijke letters voor me uit. ‘Mevrouw Finkle heeft ze zelf samengesteld op basis van Vincents smaak.’

‘Dat is attent van je.’ Ze bekijkt de doos even snel en legt hem dan op een tafeltje naast de bank.

‘En uw zoon kan het weten,’ lach ik. ‘Hij zat in het Paddlestone-proeversteam.’

Vincent houdt zijn handen op en knikt alsof hij er niets aan kon doen. Als mijn lach vervaagt, keert de stilte terug.

‘Wat hebt u een prachtig huis,’ probeer ik die weer te doorbreken.

‘Dank je, we zijn er na al die jaren nog steeds erg blij mee.’ Ze trekt een nieuwe sigaret uit de koker, steekt die in het pijpje en gaat in de fauteuil tegenover ons zitten. ‘Vincent vertelde dat je burgemeester bent van het dorp waar je vandaan komt.’

‘Ik was burgemeester. Door een reorganisatie liep alles anders.’

‘Als die reorganisatie er niet was geweest, was je dan in Paddlestone gebleven?’

Naar wat is ze precies op zoek met die vraag? Deze vrouw is blijkbaar zeer direct en dat is een prima eigenschap en prettig in de lokale politiek waarin ik werkte, maar nu is het ronduit verwarrend. Is er een juist antwoord op haar vraag? Voor de zekerheid ga ik maar voor een veilig antwoord: ‘Dat weet ik niet.’

Met een peinzende blik zuigt ze aan haar sigaret. ‘En hoe heb jij alles ervaren?’

‘Hoe bedoelt u?’

‘Hoe ging dat precies toen onze zoon uit het niets bij jullie terecht kwam?’

‘O, u... eh... dát verhaal...’ Ik voel me lichtjes gedesoriënteerd en kijk Vincent beduusd aan. ‘Waar zal ik beginnen?’

‘Dat verhaal ken je toch allang, moeder.’

‘Nee, ik ken jóúw kant van het verhaal.’ Ze kijkt op en roept met haar arm wapperend door de lucht: ‘Jacob, hier zitten we!’

Ik draai me om en probeer te glimlachen als een statige blond-grijze

man voortvarend op ons afloopt. Terwijl hij door de kamer wandelt, grist hij een glas whisky van het dienblad dat Maureen met uiterste voorzichtigheid draagt.

Iris tikt hoofdschuddend de as van haar sigaret af tegen de asbak. ‘Maureen, maak eens voort, wij lusten ook wel een drankje.’

‘Zo, jij moet die Alexandra zijn,’ broemt vader Beeckmans. Hij neemt me van top tot teen op wanneer ik opsta. Zijn handdruk is zo krachtig dat ik mijn tanden op elkaar moet zetten om niet te kreunen.

‘*The one and only*,’ grap ik, maar behalve Vincent lacht er niemand.

‘Hoe laat eten we, Iris?’ Zijn stem is nog zwaarder dan die van Vincent en in tegenstelling tot zijn vrouw praat Vincents vader gelukkig door in het Engels. ‘Over twintig minuten dus, uitstekend, want Vincent en ik moeten vanavond naar de eerste bijeenkomst van de...’

‘Wacht even, is dat vanavond? Dat heb je me niet verteld.’

‘Ik vertel het je nu, Vincent,’ zegt hij nors, waarna hij een rolletje ham van de schaal pakt.

‘Maar zoals je weet is Alexandra net aangekomen. Ik ga vanavond niet weg.’

‘Dat begrijp ik, maar deze bijeenkomst is belangrijk voor de toekomst van ons bedrijf en helemaal omdat jij daar nu ook deel van uitmaakt. Je moet je gezicht laten zien.’

‘Wanneer is de volgende bijeenkomst?’ probeert Vincent nog, maar zijn vader duldt geen tegenspraak en buldert: ‘Dit is geen discussiepunt.’

Weer een stilte. En deze is gevuld met spanning. Ik staar naar mijn glas wijn dat Maureen op tafel zet en voel de ogen van Iris op me branden. Met een vriendelijke blik kijk ik op, maar haar gezicht toont geen spoor van ontgooiing. Zou ze er soms op hinten dat ik moet zeggen dat Vincent met z’n vader mee moet?

‘Jullie Engelse uitspraak is indrukwekkend goed,’ zeg ik enthousiast, maar de blik in hun ogen spreekt boekdelen. Vincents ouders

vinden mijn opmerking maar vreemd. Misschien moet ik maar even niets meer zeggen.

Jacob mompelt: 'Iris en ik hebben voor ons werk veel gereisd en dan is Engels altijd de voertaal.'

'En wat doet u precies?' Ik pak mijn glas, nip van de wijn en probeer een ontspannen houding aan te nemen door achterover te leunen.

'Heeft mijn zoon je daar niets over verteld?'

'Nee, daar zijn we nog niet aan toegekomen,' haakt Vincent in. 'Ik heb Alexandra ook nog niet verteld dat ik sinds kort voor het familiebedrijf werk.'

Zijn vader wrijft over zijn snor. Verveeld en onbewogen kijkt hij ons aan: 'Mijn bedrijf bezit een aantal elektriciteitscentrales. Recentelijk hebben we besloten samen te werken met andere productiebedrijven om de aanleg van het hoogspanningsnet te bespreken. Dat staat vanavond op de agenda. Er is dus haast bij.'

'Interessant, meneer Beeckmans,' zeg ik. 'Ik heb trouwens weleens gesproken met de leiding van The Battersea Power Station en zij -'

'Hou toch op. Dat is een vreselijke club. Sinds ze in handen zijn van de British Electricity Authority is er geen zaken meer mee te doen. Dat nationaliseren is nergens goed voor geweest.'

Ik kijk quasi-begripvol en weet nu ook meteen dat het Londense Battersea Power Station geen goed gespreksonderwerp is. 'En blijft uw productiebedrijf wel verantwoordelijk voor de stroomopwekking binnen jullie eigen werkgebied? Dat lijkt mij nog steeds het meest effectief.'

Jacob knikt bevestigend, maar besluit dat hij dit soort zaken niet met mij wil bespreken. Wat gaat dit stroef. Ik zet mijn glas op de salontafel en leg mijn hand op Vincents knie. 'Ik durf te zeggen dat dit een van de beste wijnen is die ik ooit heb geproefd. Weet je, ik red me wel. Ga met je vader mee, dan gaan we morgen die strandwandeling maken.'

'Goed, dan is dat geregeld.' Jacob kijkt op zijn horloge en staat op. 'Laten we eten.'

Aan zijn blik te zien vindt Vincent dat geen acceptabel plan. Hij knijpt zachtjes in mijn hand en veert dan in één beweging op van de bank. ‘Vader, kan ik je eerst nog even spreken op de gang?’

‘Uiteraard.’

Ondanks dat de kibbelende heren de woonkamer uit zijn, hangt de spanning nog steeds in de lucht. Iris gaat helemaal op in haar sigaret. Ze inhaleert diep en blaast in alle rust uit.

‘Vader en zoon zijn precies even lang,’ merk ik wat onnozel op. Ach, wat maakt het uit. Wat ik ook zeg, Iris kijkt sowieso alsof ik haar constant beledig.

‘Hoe goed ken je Vincent eigenlijk? Hij heeft zich voorgedaan als iemand anders, toch?’

‘Wij kennen hem als James, maar naar mijn gevoel was hij dezelfde persoon als wie hij hier is.’

‘En wie denk jij dat Vincent precies is?’ Haar ogen vernauwen zich tot spleetjes.

‘Eh... Nou, hij was zeer geliefd bij ons in het dorp en hielp overal waar hij kon. Ik heb een goede gesprekspartner aan hem en we... Ja, ik vind het fijn om met hem... Ik bedoel, bij hem...’ Ik begin spontaan te stotteren. Dit voelt als een test waar ik onmogelijk voor kan slagen.

Ze trekt een klein pruilmondje en verzucht: ‘Miss Howard.’

‘Het is Alexandra, alstublieft, noemt u me Alexandra.’

‘Alexandra,’ verbetert ze zichzelf, ‘je hebt geen idee wie Vincent is, hè?’

‘Dat durf ik niet met zekerheid te zeggen. Maar ja, daarom ben ik hier ook. Om elkaar beter te leren kennen.’ Ik kijk haar strak aan. ‘Mevrouw Beeckmans, ik kan me voorstellen dat u me ziet als die vrouw die uw zoon voor zichzelf wilde houden, maar...’

‘Is dat gelogen dan?’

‘Helaas niet, maar het ligt iets genuanceerder dan dat.’

‘Vincent vertelde me al dat je een pientere en welbespraakte dame

bent.' Ze laat de woorden klinken alsof ik gewiekst ben en veel te brutaal.

'Het spijt me dat ik jullie destijds niet eerder heb ingelicht.'

'Dat was heel egoïstisch van je. Je snapt dat ik dan ook uiterst verbaasd was te horen van je komst.'

Met ingehouden adem observeer ik haar. Verwarring vult mijn gedachten. Vincent had me toch verteld dat zijn ouders volledig achter het plan staan om mij hier uit te nodigen?

'Hoe dan ook,' hervat ze, 'mijn man en ik zijn heel nieuwsgierig wie het hart van mijn zoon zo snel heeft kunnen veroveren, want je hebt ongetwijfeld van Sophie gehoord.'

Als ze mijn bedachtzame blik ziet, vertelt ze door: 'Vincent en zij waren verloofd en niet lang daarna kreeg hij dat vreselijke bootongeluk en belandde hij in Engeland. Dingen kunnen zo snel veranderen. Naar mijn mening iets té snel, vind je niet?'

Ik probeer alles wat ze zojuist zei te verwerken. Naast dat ik ook mijn best doe om mijn verbazing te onderdrukken. Waren ze verloofd?

'Miss Howard, hoelang ben je eigenlijk van plan te blijven?'

'Een week en noem me Alexandra,' prevel ik met een intens droge keel. Hopelijk heeft ze nu haar zegje gedaan.

'Een weekje.' Haar lippen zijn op elkaar geperst en vormen een dunne lijn. 'Dat lijkt me meer dan voldoende, want heel veel langer hou je het niet met hem uit.'

'Pardon? Wat zei u?'

'Alexandra, jij denkt dat je hem kent. Dat dacht Sophie ook en zij en Vincent zijn ook nog eens uit hetzelfde hout gesneden.'

Ik pak mijn glas weer op en drink het bijna in een keer leeg. Verloofd of niet, Vincent heeft voor mij gekozen. Ik schraap mijn keel: 'We hebben het over uw zoon. Sorry dat ik het zeg, maar ik vind het heel wreed om te zeggen dat Vincent -'

'Begrijp me niet verkeerd, jongedame. Ik hou zielsveel van mijn zoon. Ik zeg alleen dat het geen gemakkelijke taak voor je wordt.'

‘Taak? Ik zie onze liefde niet als een taak.’

Ze legt haar sigaret op de rand van de stenen asbak en glimlacht: ‘Je voelt je duidelijk ongemakkelijk, dat was niet mijn bedoeling. Laten we er een plezierige week van maken. Ik heb een aantal activiteiten op mijn lijstje staan waar je beslist aan mee moet doen.’

Harold schuift de deuren helemaal open. ‘Mevrouw Beeckmans en miss Howard, het diner wordt geserveerd. De heren zijn al in de eetkamer.’

‘Wat een perfecte timing. Alexandra, als je niet te moe bent kan ik je na het diner, als de mannen weg zijn, een rondleiding geven.’ Ze wacht mijn antwoord niet af en loopt voortvarend op Harold af met een vraag over het dessert.

Mijn hoofd duizelt van alles wat deze vrouw op me heeft afgevuurd. Ik drink het restje op uit mijn glas, duw me van de bank af en loop totaal verbouwereerd richting het eerste familiediner. Mijn goede zin is ineens ver te zoeken.

Vincent staat me bij de deurpost van de eetkamer op te wachten. ‘Gaat het met je?’ zegt hij enigszins bezwaard terwijl hij me onderzoekend aankijkt. ‘Je ziet bleek. Wat heeft mijn moeder tegen je gezegd?’

‘Het gaat prima. En jij? Jij ziet er juist verhit uit.’

‘Het was even een discussie, maar mijn vader en ik hebben inmiddels een compromis gesloten. De bijeenkomst zal vanavond bij ons in de bibliotheek zijn. Dat betekent dat ik hooguit een uur bezig ben.’

Ik kijk aangenaam verrast op en probeer er een glimlach uit te persen.

‘Alex, gaat het echt goed?’

‘Ja hoor, laten we gaan eten.’

‘Hé, wacht!’ Hij houdt me tegen aan mijn elleboog. ‘Laat je het me weten als er iets is waar je mee zit?’

Ik knik berustend, maar daar neemt hij nog geen genoegen mee. ‘Ik ben ontzettend blij dat je hier bent en ik wil niet dat iets of iemand ons... eh... belemmert.’

Ik ga op mijn tenen staan en zoen hem zachtjes als een geruststellend gebaar. ‘Dat laten we niet gebeuren. Kom!’

De ruimte is wat donker en niet zo levendig en warm als de woonkeuken van mijn ouders. ‘Ga zitten.’ Iris neemt ons glimlachend op vanaf haar plek aan tafel. Het is een behoedzame glimlach die zijn best doet mij, de indringer, te verwelkomen.

Maureen steekt een paar extra kaarsen aan op tafel terwijl Peggy en Harold ons tegelijk een bord met aardappels, kip, rosbief en twee soorten groenten serveren.

‘Peggy,’ lacht Iris, ‘Dit is toch veel te veel voor mij. Je moet inmiddels beter weten.’

‘Pardon, mevrouw.’ Ze haalt het bord meteen weg. Als ze het mijne ook wil meenemen, zeg ik dat het eten voor mij prima is.

‘Eet smakelijk.’ Jacob zit aan het hoofd van de tafel en stort zich als eerste op het stuk vlees. We hebben allen zoveel bestek naast ons bord liggen dat het lijkt alsof we hierna nog acht gangen krijgen geserveerd.

‘Jij hebt een gezonde eetlust,’ murmelt Vincents moeder.

Ik negeer haar gemompel en eet gestaag door. ‘Het smaakt heerlijk, Harold, kun je aan Peggy en Maureen doorgeven dat ze echt hun best hebben gedaan?’

Verbaasd kijkt hij me aan, maar al snel knikt hij hoffelijk.

‘Mevrouw Beeckmans, mag ik het water?’ Ik wijs naar de karaf naast haar wijnglas.

Harold schiet vooruit, pakt de karaf voor me en schenkt mijn kristallen glas vol. ‘Miss Howard, ik ben er voor dit soort dingen. Aarzel niet om me iets te vragen.’

Vincents vader kijkt op en veegt de room van zijn grijze snor. ‘Kun jij morgen naar kantoor komen? Het is stervensdruk.’

Vincent schudt zijn hoofd. ‘Ik had gezegd vrijdag vrij te willen zijn, omdat Alexandra er is.’

‘Ze is er nu toch?’ Jacob kijkt hem onverschillig aan.

‘Vader, wij hebben plannen voor morgen.’

Met een knorrende brom snijdt zijn vader de sperziebonen in stukjes. ‘Alexandra, ben jij van plan hier een tijdje te blijven?’

Vincent legt zijn bestek neer met een kletterend geluid ‘Nee, o nee, je kunt niet... Je laat haar erbuiten.’

‘Ik vroeg het aan Alexandra.’

‘Vader, Alexandra is hier een week. Dat heb ik je honderd keer verteld.’ Hij smijt zijn servet op tafel.

‘Rustig blijven,’ zegt Iris en ze kijkt goedkeurend naar het bord dat Peggy voor haar neerzet. Het is ongeveer de helft van wat er op mijn bord ligt.

Jacob neemt een slok wijn. ‘Kun je dan misschien alleen morgenochtend naar kantoor komen? Daarna kun je de rest van de dag doen wat je wil. Je weet dondersgoed dat we met een deadline zitten en ik heb alle hulp nodig. Het is economisch gezien een gekke tijd. Ik wil niet nog meer klanten kwijtraken.’

Met een dwingende blik probeert Iris mijn aandacht te trekken. Alsof ik de enige ben die iedereen uit zijn lijden kan verlossen.

Vincent zucht diep. ‘Alexandra is hier maar kort en ik wil...’

‘Het is prima,’ onderbreek ik hem en ik leg mijn hand op zijn arm. ‘Als je terug bent gaan we zoals afgesproken naar het strand. Maar ik zou ook met jullie heren mee kunnen naar Amsterdam. Is er iets waarmee ik kan helpen?’

Jacob schiet in de lach. ‘Alexandra, ik waardeer je enthousiasme, maar... nee.’

‘Zo’n slecht idee is dat niet,’ springt Vincent voor me in de bres.

‘Niet nodig.’ Jacob schudt zijn hoofd en eet in stilte verder.

‘Perfect,’ zegt Iris, haar lippen krullen in een zelfvoldane glimlach. ‘Dat is dan geregeld.’

Om een verdere discussie te voorkomen, leg ik snel een kalmerende hand op Vincents onderarm. ‘Ik vermaak me wel. Als jij alleen de ochtend gaat werken is dat toch een mooi compromis?’

‘Een mooi compromis noem je dat?’ prevelt hij nukkig voor

zich uit en hij pakt zijn bestek weer op.

Nadat Iris misschien vier happen heeft genomen schuift ze haar bord naar voren. ‘Alexandra, wat dacht je ervan om morgenochtend wat vrouwen uit de omgeving te ontmoeten. Ik kan je meenemen naar het atelier van mevrouw Doornink. Ze heeft heel wat nieuwe stoffen binnen uit Turkije en India. Dan kun je meteen iets uitkiezen.’

Ze glimlacht hartelijk, maar ik kan haar initiatief nog niet waarderen. Ten eerste is het niets voor mij en ten tweede, waarom zou ik nieuwe kleding willen als ik nog vier jurken in mijn koffer heb? ‘Eh... Ik, ja, dat is...’

‘Een mooi compromis?’ Sarcastisch trekt Vincent een wenkbrauw op.

Ik knik houtherig, alsof mijn nek vastzit.

Terwijl zijn vader tijdens de rest van het diner onderwerpen aansnijdt waar ik niet veel mee kan, houdt Iris vooral haar personeel in de gaten. Als Jacob het zoveelste verhaal inzet over geld dat uit de staatskas moet komen, focus ik me op de karamelpudding.

Ineens voel ik een hand over mijn dijbeen glijden en duwt Vincent zijn voet tegen de mijne. Ik probeer een neutraal gezicht te houden als hij mijn bovenbeen zachtjes begint te kneden. Wanneer hij plagerig de stof van mijn jurk omhoogtrekt, leg ik in alle rust mijn dessertlepel neer en laat mijn rechterhand onder de tafel verdwijnen om Vincents hand in bedwang te houden. Ik zie de glimlach in zijn ogen, en ook ik kan een glimlach nauwelijks bedwingen.

‘Wat denk jij, Alexandra?’ broemt Jacob. ‘Jij bent toch burgemeester van dat gehucht geweest? Wat is jouw mening hierover?’

Direct ben ik weer terug in de realiteit en trek ik mijn been weg. ‘Mijn mening...’ Ik neem een slok wijn om mijn antwoord uit te kunnen stellen.

‘Vader, zullen we Alex nu niet lastig vallen met politiek?’

Jacob haalt zijn schouders op en lepelt zijn schaalte leeg. Dat is

jammer. Had ik eindelijk ergens mijn mening over kunnen geven en indruk kunnen maken op Vincents vader, zit ik niet op te letten.

‘Goed mensen, dan trek ik me terug voor een korte dut.’ Jacob schuift zijn stoel naar achter en geeft zijn vrouw een zakelijk knikje.

Vincent staat ook op en buigt zich naar me toe. ‘Alex, zullen we nog even naar buiten gaan voor een korte wandeling voordat de vergadering begint? Nu is het nog droog.’

Iris zet haar kopje met een zucht neer en kijkt wat verloren voor zich uit.

‘Dat lijkt me leuk.’ Ik leg mijn servet op tafel en gebaar hem zijn moeder uit te nodigen. Uiteraard puur uit beleefdheid, want zo vriendelijk is deze vrouw tot nu toe niet geweest.

‘Moeder, loopt u een rondje met ons mee? Wat frisse lucht zal u goeddoen.’

‘Wat attent, lieverd. Je hebt gelijk, het zal mijn nachtrust ten goede komen.’

Met enige schaamte zeg ik: ‘Vincent, ik bedenk ineens dat ik mijn familie nog niet heb laten weten dat ik veilig ben aangekomen. Zou ik gebruik mogen maken van jullie telefoon?’

‘Natuurlijk, je kunt in alle rust bellen in mijn vaders werkkamer.’

‘Ik denk dat je vader daar zijn dutje doet. Peggy, kun je mijn stola even halen en kun je Alexandra naar de telefoon in de hal brengen?’

‘Groet je ouders van me,’ zegt Vincent.

‘Doe ik, ik zie jullie zo buiten.’ Ik loop de eetkamer uit en volg Peggy naar de hal. Onder de trap bevindt zich een knusse telefoonhoek met een fauteuil en een bijzettafel zoals in een hotel. Mijn ouders hebben vlak voordat ik vertrok een eigen telefoonlijn laten aanleggen. Ze wilden het al een tijdje en mijn reis naar Nederland gaf ze de laatste duw die ze nodig hadden.

Ik draai het nummer en na drie lange hoge tonen en wat gekraak zeg ik: ‘Mama, hoor je me?’

‘Hallo Alex, o lieverd, je bent helemaal in Nederland. Wat fijn om

je stem te horen,' roept ze uitbundig.

Vanochtend namen we afscheid, maar ze praat alsof ik al weken weg ben. Desondanks krijg ik er een warm gevoel van.

'O, en papa wil weten hoe het vliegen was.'

'Het was eigenlijk maar heel kort. Ik vond het geweldig.'

'Ze vond het geweldig, Adrian! En hoe is het met Vincent?'

'Heel goed. Het is heerlijk om hem te zien.' Mijn stemgeluid galmt door de ruimte.

'Och meisje toch, ik ben blij voor jullie.'

'En mama, het huis is zo mooi. Het staat op een groene heuvel en het is maar een klein stukje rijden naar het immense strand.'

'Dat klinkt als een sprookjesachtige plek. Voordat ik het vergeet, Thomas vroeg of je over twee weken bij de herdenkingsdienst voor zijn moeder kan zijn. Dokter Hemingway laat zelfs familieleden uit Ierland overkomen. Annabeth was Iers, dat wist je toch?'

'Eh... ja... natuurlijk en ja, dat is goed, dan ben ik weer thuis.' Ik verbaas me een beetje over het feit dat Thomas dit aan mijn moeder heeft gevraagd. Ik had niet verwacht dat hij me zou uitnodigen. Toen ik hem vertelde dat ik had besloten om naar Vincent te gaan om uit te zoeken wat er precies is tussen ons, zei hij dat ik voor de zoveelste keer zijn hart had gebroken en hij me voorlopig niet meer wilde zien.

'Goed zo, dan geef ik dat door aan Thomas. Fijn dat je er dan ook bij bent. Maar lieverd, hoe is Vincents familie? Hoe zijn meneer en mevrouw Beeckmans?'

'Prima.' Ik geef haar het gewenste antwoord en zet daar ook mijn alles-komt-goed-stem bij op.

'Prima?' herhaalt ze verbolgen.

'Ja.' Ik glimlach naar Harold als hij langsloopt en me op de fauteuil wijst.

'Wat reageer je mat.'

'Ja sorry, ze zijn aardig en het gaat uitstekend.' Dat komt er ook niet heel enthousiast uit.

‘Alex, is alles goed?’

‘Ik ben gewoon moe. Zal ik je over een paar dagen weer bellen? Dan heb ik wat meer te vertellen.’

‘Schat, wacht even. Kun je vrijuit praten? Zeg gewoon ja of nee. Zijn ouders behandelen je toch niet zoals Vincents broer deed in Paddlestone?’

‘Nee hoor.’

Ze zucht diep: ‘Alexandra Howard, ik heb je geleerd altijd de waarheid te vertellen.’

Ik wacht even met praten tot Harold uit zicht is. ‘Ik geloof echt dat alles goedkomt, maar ik denk dat iedereen nog even aan me moet wennen.’

‘Aan jou?’

‘Ja, maar dat geldt natuurlijk ook voor mij. Luister, ik hou het kort, want ik wil nog een wandeling maken.’

‘Goed schat, dat bellen kost ook veel te veel geld.’

‘Daar maken ze zich hier niet zo druk om en anders betaal ik het zelf.’

‘Ik spreek je snel en als dat al morgen moet zijn, kan dat hè, lieverd.’

‘Dank je, mama. Veel liefs aan papa. Dag!’

Maureen loopt op me af en neemt de hoorn van me aan. Waar komt zij ineens vandaan? Heeft ze al die tijd op de trap zitten wachten tot ik klaar was? Ze wijst naar een deur: ‘U moet de achterdeur nemen om bij meneer Vincent te komen.’

Haar vriendelijke boodschap maakt alles goed. ‘Dank je wel. Van wie heb je Engels geleerd?’ vraag ik.

‘Ik kan niet goed Engels.’ Ze legt haar handen op haar wangen en lacht uitbundig.

‘Je doet het hartstikke goed,’ lach ik met haar mee.

‘Ik heb een televisie gekregen van mevrouw Beeckmans. Ik kijk Amerikaanse films met July. Ik hou van July Garand en ik leer het van haar. Zij zingt ook mooi.’

‘Ju... O, Judy Garland. Ja, zij is fantastisch. Wat bijzonder, niet veel mensen kunnen zeggen dat ze Engelse les krijgen van Judy Garland,’ zeg ik glimlachend, maar ik betwijfel of ze mijn grapje snapt. ‘Hoe oud ben je eigenlijk?’

‘Eenentwintig.’ Ze aait over mijn blote onderarm. ‘U bent mooi. U hebt een mooie, witte huid.’

‘Dank je wel. Hoe zeg je ‘dank je wel’ in jouw taal?’

‘*Terima kasih.*’

‘Te-ri-ma kaaa-sih,’ zeg ik hakkelend en ik bijt op mijn onderlip.

Ze giechelt ongemakkelijk, maar ik merk dat ze deze aandacht leuk vindt.

‘Ga je ook naar school?’ vraag ik verder.

‘Nee, een school is veel geld in Holland. Ik help mevrouw Beeckmans en mijn mama en papa.’

‘Maar zou je wel naar school willen?’

Ze schudt nee, maar dat doet ze vermoedelijk omdat haar vader de hal binnenloopt. Met een snauw in zijn stem spreekt hij haar toe in hun eigen taal. Maureen vlucht de keuken in.

‘Sorry voor mijn dochter. Er komen straks dertig gasten. Ze moet haar moeder helpen met glazen wassen. Ze moet nog veel leren.’

‘U heeft een prachtige dochter, zou ze niet naar school willen?’

Hij kijkt verschrikt op. ‘Heeft ze u daar iets over gevraagd?’

‘Nee, ik vroeg het me gewoon af. Ze is slim. Ze leert Engels door naar films te kijken.’

‘Maureen kan ziekenverzorgster worden, net als haar oma in Jakarta.’

‘En waarom geen dokter?’

Hij heeft een spottende glimlach op zijn gezicht. ‘Dat is een lange weg. Maureen heeft niet veel school gehad in Indonesië.’

‘Ze is nog jong en heeft alle tijd om te leren. Waarom vraagt u voo-’

‘Mijn excuses, miss Howard, ik moet nog heel wat voorbereidingen treffen voor vanavond.’ Harold zet de bijzettafel recht, checkt de rest

van de hal en stuift weg richting de keuken.

Ik hoor mijn moeder bijna hardop zeggen: Alexandra, bemoei je niet overal mee.

Harold zit inderdaad niet op mijn ideeën te wachten, maar Maureen misschien wel.

Ik trek de achterdeur achter me dicht en loop op Vincent af, die ontspannen op een stenen bankje aan de zijkant van het huis zit te roken. Zijn moeder is nergens te bekennen.

‘Hé, daar ben je!’ Als ik naast hem ga zitten, gooit hij zijn sigaret op de grond en drukt hem uit met de hak van zijn schoen.

‘Waar is Iris?’

‘Naar bed. Ze had hoofdpijn.’

‘O, wat vervelend.’

‘Vind je dat echt?’ Hij schuift dichterbij me toe en trekt me bij hem op schoot.

‘Ja natuurlijk.’ Er klinkt wat verontwaardiging in mijn stem. ‘O, en trouwens, je krijgt de groeten van Elizabeth, Fiona, Daisy, Cornelia, Sue en natuurlijk van Emma.’

‘Wauw, dat zijn veel vrouwen.’

‘Je bent er nog steeds geliefd, *lucky bastard*.’

‘Gelukkig is de mooiste van die dames hier bij mij.’ Hij geeft een korte kus in mijn nek en slaat zijn armen om mijn middel. ‘Het spijt me dat mijn ouders je niet zo’n warm welkom geven als ik in Paddlestone kreeg.’

‘Ik ben wel wat gewend. Die lastige lui in Sussex waren ook behoo...’ Ik stop met praten. ‘O sorry, ik bedoel daarmee niet dat jouw ouders lastig zijn. Weet je wat het is, ze moeten gewoon nog aan de situatie wennen. Ik kan me voorstellen dat het verwarrend voor ze is. Ineens ben ik in je leven gekomen.’

‘Het zou wel helpen als je wat meer het voordeel van de twijfel zou krijgen,’ zegt hij met een frons.

‘Maak je geen zorgen. Als ik morgen met je moeder op pad ga,

komen we vast nader tot elkaar. Ik ga mijn best doen, ook al hou ik niet van winkelen.’

‘En dat maakt je uniek, je bent waarschijnlijk de enige vrouw op aarde die niet van winkelen houdt.’

Ik haal mijn hand door zijn dikke donkerblonde haren en voel de wind aantrekken. ‘Gelukkig is het maar een uurtje en gaan we daarna brunchen bij een familie uit Heemstede.’

Hij trekt een wenkbrauw op. ‘Welke familie?’

‘Wat zei je moeder nou? Familie Terkoei?’

Hij lacht zachtjes. ‘Tergooi.’

‘Ja, dat was het en lach me niet uit.’

‘Mevrouw Tergooi is mijn moeders beste vriendin, Sophie is haar dochter, en zoals je weet was ze mijn geliefde.’

‘En je verloofde.’

Hij deinst wat naar achteren: ‘Mijn moeder heeft je natuurlijk al ingelicht. Ik hoop niet dat je je onnodig ongerust hebt gemaakt.’

‘Als ik iets heb geleerd na al die jaren in de politiek is het wel dat ik niet meteen alles moet geloven.’ Ik kijk hem indringend aan. ‘Maar ik hoor dit soort dingen liever van jou.’

‘Onze verloving stelde niets voor. Ik dacht destijds dat dat de volgende stap moest zijn in mijn leven.’

‘Maar toen besloot je een paar dagen te gaan zeilen en kwam je vervolgens op mijn strand terecht.’

‘Dat is de korte versie. De lange versie is dat ik Sophie niet kon geven wat ze van mij verlangde. Ik heb haar dat verteld en de verloving verbroken. Dat was een week voordat ik ging zeilen.’

Ik schuif van zijn schoot af en ga naast hem zitten. ‘Dat is nog steeds de korte versie hoor.’

‘Ik wil niet dat je je zorgen maakt,’ verzucht hij. ‘Sophie en ik hadden al maandenlang ruzie. Ze wilde stabiliteit, een gezin en een leven dat lijkt op dat van mijn ouders en haar eigen ouders.’

Als ik het onweer in de verte hoor rommelen recht ik mijn rug.

‘Ik dacht even dat het mijn vader was die weer in de weer was met zijn geweer.’

‘Doet Adrian dat nog steeds?’ vraagt hij.

‘Sommige dingen kun je niet veranderen. Hij kan zijn verdriet niet verwerken.’ Ik wrijf over mijn armen. ‘Toen ik nog een keer liet vallen dat hij welkom was in een Londense kliniek voor mensen zoals hij, werd me dat niet in dank afgenomen. Mijn vader heeft me drie dagen niet aangekeken. Ik laat het los.’

‘Heb je het koud?’ Hij trekt me tegen zich aan.

‘Nu niet meer. Maar nog even over Sophie; het leven dat zij wil is toch niet zo gek? Dat is wat iedereen om me heen ook heeft of wil. Misschien wil ik dat later ook wel, ik weet het niet, maar ik heb ook geleerd dat het niet erg is om niet alles te weten of te doen wat anderen doen.’

Hij streelt over mijn arm. ‘En daarom ben ik verliefd op je.’

Ik krimp ineen vanwege een paar bliksemflitsen. De donderklap blijft gelukkig uit. ‘Ik vermoed wel dat ik Sophie morgen ga zien bij die brunch. Houdt ze nog van je?’

Zijn ogen dwalen af, alsof hij eerst diep moet nadenken voor hij antwoord kan geven. ‘Sophie is geen slecht mens.’

‘Dat is geen antwoord op mijn vraag. Heb je haar eigenlijk al gesproken sinds je terug bent?’

Hij knikt en staart wat glazig voor zich uit.

‘O,’ zeg ik met een pijnlijke blik. ‘Ze houdt dus nog van je.’

‘Ik ben in ieder geval duidelijk genoeg geweest en ze weet heel goed dat jij nu in mijn leven bent.’ Hij geeft me een kus op mijn wang en staat op als de eerste druppels beginnen te vallen.

‘Fantastisch, ik heb zo’n ongelooflijke zin in dat theekransje morgen.’ Het sarcasme in mijn stem is goed te horen.

‘Sophies moeder is heel sympathiek. Anders stort je je op haar.’

Ik plaats mijn handen in mijn zij en frons. ‘Zeg je nu werkelijk dat ik me moet gaan hechten aan je ex-schoonmoeder? Briljant idee,

Vincent. En wat moet ik in hemelsnaam aantrekken? Dit is de deftigste jurk die ik bij me heb.

‘Dan doe je deze toch gewoon weer aan.’

‘Dat kan niet,’ werp ik tegen. ‘Ik wil een goede indruk maken.’

‘Op wie wil je een goede indruk maken? Op mijn moeder? Haar vriendinnen?’

‘Weet je wat, ik heb een idee, ik meld me ziek,’ zeg ik met volle overtuiging. ‘Of ik zeg dat ik last heb van een jetlag. Nee, dat laatste is natuurlijk onzin.’

‘En dat eerste ook. Hallo, jij bent dé Alexandra Howard. Jij loopt niet weg voor moeilijke situaties. Ik heb het over de oud-burgemeester van Paddlestone, een van de populairste dorpsbewoners en de vrouw die mijn leven heeft gered.’ Hij kijkt op naar de lucht. ‘Ik denk trouwens dat het onweer overwaait als ik straks in die vergadering zit.’

‘En zo niet, dan hoeft je niet te komen opdaven hoor, ik ben hard bezig om over mijn onweersangst heen te komen.’

‘Dat betekent dus dat je nergens meer bang voor bent.’

‘Zo goed als.’

Lachend pakt hij me bij mijn pols beet en trekt me tegen zich aan. Terwijl de rillingen van opwinding door mijn lichaam gieren, voel ik de regendruppels op mijn gezicht vallen. ‘Jij kan makkelijk een high tea aan met een paar Nederlandse dames.’

‘Oké, je hebt gelijk,’ geef ik toe met een gespeelde glimlach. ‘Dan ga ik nu maar mijn koffer uitpakken en wat lezen op bed. Succes met de vergadering.’

‘Had ik al gezegd dat ik blij ben dat je er bent?’ Hij leunt naar voren, kust me zachtjes en murmelt tegen mijn lippen: ‘Draai de deur niet op slot als je gaat slapen.’